

Đề bài:

Trong bài thơ

"ĐẤT"

nhà thơ Trần Đăng Khoa

có viết:

Đất muốn nói điều chi thế

Mà không nói được với người

*Em hãy tưởng tượng và
viết lại câu chuyện tâm tình
mà đất muốn nói với người
về niềm vui được góp phần
làm đẹp cho cuộc sống hoặc
nỗi buồn vì không được bảo
vệ và chăm sóc.*

Bài làm

Hôm nay, vừa làm xong bài toán khó, em ra ghé đá công viên ngồi chơi. Những làn gió mát dịu nhẹ thoảng qua hôn lên má em, vuốt tóc em như một người mẹ hiền. Em thấy lòng mình thanh thản hơn. Bỗng em thấy đất dưới chân em như động đậy. Em nghe như tiếng của đất muôn tâm tình với em thì phải. Em chăm chú lắng tai nghe.

Cô bé ạ! Bây giờ tôi đang buồn lắm. Tôi chẳng còn biết tâm sự với ai ngoài cô cả. Tôi sợ mọi người không hiểu được lòng tôi.

Cô bé ơi, nỗi buồn đó cứ giày vò tâm hồn tôi như một hòn đá nặng khiến tôi day dứt mãi. Cô có nhìn thấy quả đồi lớn trước mặt không? Chắc rằng cô cũng tưởng nó ở gần đây phải không? Không phải thế đâu! Nó ở cách xa hàng cây số cơ, người dân ở đó ăn mặc khác cô nhiều. Họ ưa mặc váy dài đến chân. Cả tiếng nói nữa, họ cũng rất khác. Cô lên đây có lẽ không hiểu họ nói gì đâu. Họ sống rất thanh bình. Ngày ngày, họ làm việc quần quật một nắng hai sương. Họ lên rẫy làm nương. Từ một quả đồi trọc, họ đã biến tôi thành những nương lúa tốt. Từ một vùng đất hoang sơ, họ đã biến tôi thành miền đất chứa đầy hạnh phúc. Chắc hẳn cô sẽ nghĩ rằng số họ hạnh phúc từ đây. Nhưng không, có một sự kiện xảy ra khiến tôi day dứt mãi. Khi đó, nhà nước phát động trồng rừng “Pam”. Nhân dân ở đó cũng hồ hởi khi nhận được dự định này, cả đến các em học sinh nữa. Họ chia nhau đi tìm cây về trồng. Tôi nhìn họ làm việc mà cũng thấy trong lòng vui biết nhường nào.

Chẳng mấy chốc, một nửa phần quả đồi như đầy màu xanh. Màu xanh của những cây non, màu xanh của hòa bình tự do. Những người dân vừa làm vừa hát vui vẻ. Họ hát những bài hát về màu xanh, màu vàng. Tôi muốn cười thật to cho thỏa mãn nỗi lòng. Nhưng tôi sợ mọi người ngạc nhiên sẽ cản trở công việc, cho nên tôi chỉ cười thầm mà thôi. Cô có biết lúc đó tôi vui như thế nào không? Chắc hẳn cô sẽ không thể nói ra đâu vì chính tôi, tôi cũng không biết sẽ như thế nào nữa, một niềm vui thật là khó tả, chứ không như bây giờ đâu cô bé ạ! Hai năm sau, rừng cây đó đã tốt tươi. Ngày ngày, chim chóc ríu rít chơi với nhau trên cành cây, hót véo von nghe như một bản nhạc rừng vui tai. Bỗng từ phía đầu rừng, có một người dân đi, trên tay cầm một bao diêm và một lọ gi đó. Cô bé ơi, cô có biết không? Nỗi buồn day dứt của tôi cũng có lẽ từ đây. Nghĩ lại tôi càng thấy căm thù gã đó. Gã đến gần rừng, tôi thấy một vài điều gì đó không lành rồi. Gã thu gom lá cây khô lại thành một đồng to, rồi gã dùng cái lọ đựng nước ban nãy đổ lên các cành cây, đổ xuống đồng lá khô và đổ té tát xuống tôi. Thứ nước đó ngấm vào lòng tôi. Trời ơi! Đáng quá. Đó không phải là thứ nước trong lành mà người dân lành cho tôi và những cây non mà nó là một thứ nước đáng sợ. Chúng tôi muốn gọi người đến cứu giúp. Nhưng mà, trời ơi! Người dân ở đây sao không đến. Có lẽ họ không hiểu được tiếng nói của chúng tôi đâu. Lúc đó, tôi cầu mong ông trời sẽ cho tôi tiếng nói của con người để tôi gọi người

dân ở đây đến. Nhưng đã muộn rồi, một ngọn lửa đã hiện ra trước đồng lá khô rồi bùng lên cao. Cả đám lá khô cháy rục lên. Lửa lan dần, lan dần và tỏa ra khắp khu rừng. Lưỡi lửa liếm dần từng gốc cây đến ngọn cây. Cả khu rừng kêu thất thanh. Tiếng kêu cứ lúc đầu còn to, càng về sau càng nhỏ dần nhỏ dần. Chim chóc bay nháo nhác. Chỉ mấy phút sau, ngọn lửa giận dữ lan tỏa đi khắp khu rừng, cả khu rừng đã chìm trong biển lửa đỏ. Tôi đau đớn vô cùng. Hỡi ôi, sao lại tàn nhẫn thế! Đất đây, cây đây, chúng tôi có tội tình gì mà con người nỡ hành hạ. Chẳng lẽ họ không hề biết rằng kết quả sẽ ra sao ư? Những trận mưa to sẽ đổ xuống, nước sẽ ào ào chảy, sẽ cuốn phăng những ngôi nhà của họ vì không có rừng bảo vệ. Đó, cô có nhìn thấy không, thân cây đang gục ngã đó. Còn đâu vùng đất xanh tươi đẹp giàu nữa! Tôi cầu xin cô hãy chặn bàn tay phá hoại cây rừng, đừng để chúng tôi phải đau khổ.

Thế rồi mặt đất bỗng im lặng. Một giọt nước rơi xuống tay em, rồi hai giọt, rồi nhiều dần. Mưa đã bắt đầu rơi. Hình như ông trời bây giờ mới thấu hiểu nỗi buồn của đất nhưng đã muộn rồi.

Em cúi đầu đi về nhà dưới trời mưa. Chợt nhớ tới lời nói của đất, em mong sao có một lời khuyên nhủ với người đốt rừng kia để họ có thể hiểu ra sai lầm của mình và sửa chữa nhanh chóng cho đất đỡ buồn.

Lê Thu Hà
(Trường THCS Lý Tự Trọng, Hòa Bình)